

De stad d'Amthorn

en het Genootschap van Vier

Susan M. Derks

De stad d'Amthorn

en het Genootschap van Vier

Derks, Susan M.

Cover: eigen ontwerp

ISBN: 9789402116502

Copyright © 2014 Susan M. Derks

Voor papa

Voorwoord

Over de stad d'Amthorn

Ergens in de Lage Landen, aan de kust van de grote binnenzee, daar ligt d'Amthorn. Op het eerste gezicht lijkt het niet meer dan een vriendelijk, klein havenstadje, maar schijn bedriegt! Het was vroeger namelijk één van de machtigste handelssteden van het land. Tijdens de hoogtijdagen van de scheepvaart, zo'n vier eeuwen geleden, werden enorme ladingen exotisch koopwaar uit allerlei verre landen naar de stad verscheept en daar verder verhandeld. Dit maakte van d'Amthorn een hele belangrijke en rijke stad.

Door de jaren heen verplaatste de meeste handel zich echter naar andere plaatsen in het land. d'Amthorn verloor haar rijkdom en raakte steeds meer in verval. Tenminste, totdat het stadsbestuur van toen met een wat – laten we zeggen – *originele* oplossing kwam. In het diepste geheim werd een mysterieus genootschap opgericht, dat een uitweg wist te vinden voor de problemen. Al snel ging het d'Amthorn en haar burgers weer voor de wind, en honderden jaren van voorspoed volgden.

Maar helaas komt aan alles een einde. En als in de jaren zeventig van de vorige eeuw dan toch opeens de eerste barsten in het stadsgeluk verschijnen, is men daar totaal niet op voorbereid. Hulp van buitenaf blijkt zelfs nodig om de stad weer in rustig vaarwater te krijgen. Als dat nog kan...

Hoofdstuk 1

Aankomst in de stad

Op het perron van station d'Amthorn stonden twee mannen in de zon te wachten op de trein.

'Je weet zeker dat hij ons straks niet compleet voor gek verklaart?' vroeg de ene man.

'Nee, ik verwacht van niet,' antwoordde de andere man hem. 'Hij heeft ooit als kind per ongeluk iets van de voorbereiding van het ritueel gezien. Dat zal hij zich nog wel herinneren, vermoed ik. Dus helemaal onbekend is het hem niet. Goed, het zal misschien wat moeilijk worden om Hendrik écht te overtuigen. Ik zou hem daarom nu het liefste langzaam op de hoogte willen brengen, maar...'

De eerste man onderbrak hem. 'We hebben echt geen tijd meer te verliezen, Simeon! We vertellen gewoon zo snel mogelijk het hele verhaal aan hem, en hopen er dan maar het beste van. Die barsten zijn weer een stuk groter geworden, zag ik net. Uitermate zorgwekkend allemaal.'

'Ik weet het, Lars, ik weet het,' zei de andere man. 'We hebben zijn hulp hard nodig. Ik heb mijn neef over de telefoon al verteld dat ik eerst een dringende klus voor hem heb, voordat hij met zijn echte werk begint. Maar zelfs als hij ons niet gelooft, dan zal hij alsnog wel willen helpen, denk ik.' De man keek op. 'Ha! Zo te zien komt de trein er bijna aan.'

De trein waar de twee mannen op wachtten raasde op hoog tempo door het groene, platte landschap richting de stad. In de laatste wagon zat Babet Hendrixx naar buiten te kijken. Ze was met haar vader op een zonnige dag in juni onderweg naar d'Amthorn, en ze kwamen steeds dichterbij hun eindbestemming. Babet zag de weilanden, de sloten en de koeien aan zich voorbij trekken. Een weidser landschap dan waar ze vandaan kwamen, met veel minder bomen en veel meer water. Het zou best wennen worden aan deze nieuwe omgeving, dacht ze een beetje somber.

Werkelijk iedereen had Babet verzekerd dat de verhuizing naar de stad leuk zou worden. Maar daar kon zij zich nog maar weinig bij voorstellen, zo zonder haar opa Lucas. Die was een halfjaar geleden plotsklaps overleden en ze miste hem nog steeds ontzettend. En nou was ook nog de boerderij verkocht, waar ze vanaf haar derde had gewoond met haar vader en opa. Dat was de enige plek die ze tot dan toe als thuis had gekend. De leeggehaalde boerderij vlak voor hun vertrek was te triest om aan te zien, had Babet gevonden. De meeste spullen waren al eerder met een verhuishwagen meegegaan, en zelf hadden ze nu maar één koffer bij zich in de trein. Iets waar Babet zich erg vreemd onder voelde. Alsof ze op dat moment eigenlijk nergens meer thuishoorden, dacht ze.

Hendrik Hendrixx, de vader van Babet, keek eens naar het bedrukte gezicht van zijn dochter. Hij mocht dan misschien niet de meest oplettende vader zijn, het was hem wel duidelijk dat zij nog maar weinig vertrouwen had in de hele verhuizing. Hij probeerde haar wat op te vrolijken door nogmaals te vertellen over de stad en het grote, oude huis op de dijk waar ze gingen wonen.

De meeste herinneringen die Hendrik aan de stad had, kwamen van de paar leuke vakanties die hij er vroeger zelf had doorgebracht. Van toen hij als kleine jongen ging logeren bij zijn oom Simeon in d'Amthorn. Hendrik had het altijd erg goed kunnen vinden met deze oom. Het was dan ook een zeer welkome verrassing geweest toen hij had gevraagd of Hendrik en Babet bij hem wilden komen inwonen. Er was tenslotte ruimte genoeg in het grote huis, had oom Simeon gezegd.

Babets vader vond het meteen een goed plan. Hij was wel klaar voor wat verandering in het leven. Voor Hendrik was zijn laatste band met de ouderlijke boerderij verbroken door het overlijden van zijn vader, Babets opa Lucas. Hij besloot dat het tijd werd om het kleine dorpje waar ze woonden te verlaten. De stad d'Amthorn was een goede plek om opnieuw te beginnen. Een wat levendigere omgeving was vast wel eens goed voor de tienjarige Babet en hemzelf, dacht hij. En toen Hendrik daarnaast ook nog een goede baan bij de gemeente kon krijgen, was de definitieve beslissing snel genomen.

Wat weemoedig, maar zonder spijt had hij de oude boerderij te koop gezet. De verkoop van de boerderij verliep voorspoedig, en vader en dochter maakten zich al snel klaar voor de grote verhuizing. Oom Simeon had zelfs gebeld of ze nog wat eerder konden komen. En omdat Babet vroeg zomervakantie van school had gekregen, was ook dat geen probleem geweest.

Dus zo waren ze al die ochtend heel vroeg vertrokken richting de Zuiderzee. Babets vader had er echt zin in, en hij was ervan overtuigd dat zijn dochter ook snel zou bijdraaien. Als ze eenmaal de stad en het huis had gezien, en wat nieuwe vriendjes en vriendinnetjes had gekregen.

Aangekomen in d'Amthorn stapte Babet als eerste uit de trein. Nieuwsgierig keek ze om zich heen. Het station was een stuk groter dan het oude dorpsstationnetje thuis, zag ze, en het was er ook een stuk drukker. Babets vader stapte achter haar het perron op met de koffer in de hand. Hij begon meteen te zwaaien en te roepen. 'Oom Simeon, hier zijn we!'

Babet kende de breed lachende man die met open armen op ze afkwam voornamelijk van de familieverjaardagen. Ze zwaaide wat verlegen naar hem. Oom Simeon was vrij kort en gezet, met een volle bos grijs haar dat alle kanten op waaide. Hij was zelden te zien zonder een halvemaanbrilletje op zijn neus, en hij had ook die dag weer zijn gebruikelijke sjofele jasje met elleboogstukken aan. Een wat stoffige geleerde zou je zo op het eerste gezicht zeggen. En dat klopte ook!

Simeon Hendrixx – intussen alweer 60 jaar oud – had in zijn jongere jaren meerdere studies afgerond aan de universiteit in de hoofdstad, wist Babet, en hij schreef zeer ingewikkelde boeken over vroeger. Maar het was daarnaast ook een hele vriendelijke man, die erg van een grapje hield. Dus zelfs al kende Babet hem eigenlijk nog niet zo goed, ze mocht hem wel graag. Overigens ook vanwege alle mooie cadeaus die hij haar door de jaren heen had toegestuurd. Oom Simeon had namelijk, tijdens een verjaardag van haar opa, ontdekt dat Babet erg van lezen hield. Sindsdien stuurde hij haar regelmatig een stapel boeken toe, waarmee hij zich automatisch een plekje in haar hart wist te veroveren.

Oom Simeon omhelsde eerst Babets vader en schudde hem kort maar uitbundig de hand. Vervolgens richtte hij zijn volle aandacht op Babet zelf. 'Daar zijn jullie dan eindelijk!' zei hij blij, na twee dikke zoenen op Babets wangen. Vervolgens presenteerde hij hen beiden aan de lange, serieus uitzienende man die naast hem stond.

‘Lars Thorson, mag ik je voorstellen aan mijn neef Hendrik Hendrikx. En deze mooie jongedame is mijn nichtje Babet. Technisch gezien mijn achternichtje, maar dat klinkt zo ongezellig. Babet noemt mij ook altijd gewoon oom Simeon, in plaats van oudoom of zoiets afstandelijks, nietwaar?’

Babet knikte grijnzend naar haar oom, aangestoken door zijn vrolijke humeur, en de twee mannen gaven elkaar ondertussen een hand. Lars Thorson was ongeveer van haar vaders leeftijd, dacht Babet. Hij was erg lang, had heel blond haar, en ging gekleed in een net zwart pak.

‘Lars is verantwoordelijk voor het reilen en zeilen van het stadsmuseum en het aangrenzende burgemeestershuis,’ vertelde oom Simeon aan Babets vader. ‘En hij was vroeger de rechterhand van de burgemeester. Dus als iemand weet wat er gaande is in de stad, voor of achter de schermen, dan is hij dat wel.’

Dat is natuurlijk belangrijk voor papa’s nieuwe baan, bedacht Babet, terwijl de mannen een praatje maakten. Ze vond het wel heel erg vriendelijk van deze man om zichzelf al meteen te komen voorstellen op het station. Blijkbaar ging haar vader belangrijk werk doen.

Lars Thorson draaide zich even later naar Babet om. ‘Ik heb een zoon van jouw leeftijd,’ zei hij tegen haar, ‘Niels heet hij. Ik verwacht dat jullie wel bij elkaar in de klas zullen komen. De scholen hier hebben nog geen vakantie, anders was hij ook meegekomen. Maar je zult hem snel genoeg ontmoeten, denk ik. Niels doet af en toe wat klusjes voor mij in de stad, na schooltijd. Misschien kun je eens met hem meegaan? Dan leer je gelijk de stad kennen.’

‘Ja leuk, meneer Thorson,’ zei Babet wat geforceerd. Ze wist niet zeker of haar dat wel echt leuk leek, maar ze wilde niet onaardig overkomen.

Hij ging verder tegen haar vader. 'Jullie zullen je eerst wel even rustig willen installeren bij Simeon thuis. Maar zodra er tijd is, kom ik graag langs om alvast wat dringende zaken toe te lichten.' Dit werd begeleid met een zeer nadrukkelijke blik richting Babets oom.

'Is goed, is goed,' mompelde die. 'Ga jij nu terug naar je werk? Dan neem ik de familie mee naar huis.'

Terwijl Lars Thorson na een kort vaarwel het stationsplein overstak, regelde oom Simeon transport van de koffer naar huis. 'Jullie koffer ziet er zwaar uit,' zei hij, 'en ik dacht dat het wel leuk zou zijn om met dit mooie weer eerst een wandeling door de stad te maken, voor we naar huis gaan. Als jullie tenminste niet te moe zijn na de lange reis. Nee? Mooi zo, dan kunnen jullie even goed de benen strekken. Met wellicht een ijsje of twee onderweg?' Dit laatste met een knipoog naar Babet, die daar wel oren naar had.

Vanaf het station wandelden ze in de stralende zon kriskras door de stad met oom Simeon als gids. Ze liepen over de voormalige veemarkten, langs mooie grachtjes met bomen op de kades en door oude winkelstraten. Overal stonden nog de huizen van vroeger, met trap- of klokgeveltjes, en alles was goed onderhouden. Oom Simeon vertelde dat veel van de straten eigenlijk gedempte grachten waren, die vroeger werden gebruikt als binnenhavens of als schuilhavens voor als het stormde op de Zuiderzee.

Halverwege de wandeling liepen ze even binnen bij het fraaie gemeentehuis met de oude binnenplaats, waar Babets vader weer handen kon schudden met een aantal mensen van zijn nieuwe werk. Ze vervolgden hun weg langs de Grote Kerk en kwamen ook nog langs andere kerken die Babet even groots toe leken. Ze wandelden een stukje buitenom met

poging. 'Jouw opa Lucas, mijn grote broer, die had niets mooier gevonden dan dat wij drieën nu bij elkaar zijn.'

De vader van Babet knikte instemmend, maar stond vervolgens op en veranderde snel van onderwerp. 'Kom, we gaan naar huis! Kun je eindelijk je nieuwe slaapkamer zien,' zei hij.

Dat doet papa wel vaker de laatste tijd als hij het ergens niet over wil hebben, dacht Babet – een vrij observerend kind voor haar leeftijd. Alhoewel... het huis en haar nieuwe kamer, daar was ze inderdaad wel erg benieuwd naar geworden.

uitzicht op een hele blauwe Zuiderzee. Alvast één ijsje verder liepen ze over een brede winkelstraat terug naar het grote plein, waar oom Simeon het stadsmuseum aanwees.

Vanaf daar liepen ze verder door langs een mooie oude binnenhaven met hoge pakhuizen en in het midden een eilandje met ook allemaal huizen erop. Over een houten ophaalbrug kwamen ze uiteindelijk aan in een grote haven met talrijke zeilboten, huizen met wel honderden kleine raampjes waarin het zonlicht weerkaatste, en een halfronde haventoren met ernaast een hele grote houten steiger in het water. Hier en daar hing een behoorlijke vislucht en er lagen meer boten dan Babet zich ooit had kunnen voorstellen. Het was werkelijk een zee van masten, met één gigantisch houten schip ertussen, waarbij Babet bijna omviel toen ze achteroverleunend de mast naar boven volgde met haar ogen.

Eenmaal in de haven aangekomen bleek het alweer tijd voor een ijsje voor Babet en een drankje voor de mannen. Met een koele bries vanaf de Zuiderzee erbij, zaten ze op een terras in het zonnetje even bij te komen van de lange wandeling, genietend van het uitzicht en het mooie weer.

Het viel Babet op dat haar vader er in lange tijd niet zo vrolijk had uitgezien. En zichzelf waarschijnlijk ook niet, bedacht ze. Het was toch wel heel erg somber geweest met zijn tweeën alleen op de boerderij. ‘Ik mis opa,’ zei ze opeens hardop, ‘en hoe het vroeger was op de boerderij. Maar ik vind het hier ook leuk.’

Haar vader en haar oom keken Babet wat ongemakkelijk aan. Zoals wel meer mannen hadden ze het niet zo heel graag over emotionele zaken. Maar goed, met een jongedame in huis zouden ze toch af en toe wel moeten.

‘Babet, ik weet één ding zeker,’ deed oom Simeon een

erboven zaten drie brede ramen naast elkaar, ook weer verdeeld in kleine ruiten. Boven op het dak stonden twee enorme schoorstenen en aan de voorkant van het dak zat een driehoek met beeldhouwwerk erin. Aan de onderkant kwam er nog een half verzonken kelderverdieping bij, met kleine ramen en een trapje naar de kelderdeur beneden.

Rechts van het pand stonden twee kleinere huizen, die zelfs nog ouder leken te zijn dan dat van oom Simeon. Aan de linkerkant, op de hoek, was een wat kleiner en nieuwer pand gebouwd. Alle vier de huizen keken direct uit op de Zuiderzee en verder stond er niets op dit stuk van de dijk, behalve hoge bomen en struiken. Het leek wel een soort eilandje, dacht Babet.

‘Dit is wel echt een te gek huis om in te wonen!’ riep ze tegen haar vader en haar oom, toen die bij haar kwamen staan.

‘Zullen we dan maar?’ vroeg oom Simeon, terwijl hij de stenen trap opliep en een grote sleutelbos tevoorschijn haalde.

Voorbij de voordeuren kwamen ze uit in een lange gang waar het heerlijk koel was. Witgrijs marmer lag op de vloer en reikte tot halverwege de muren, en van voor tot achter in de gang hingen kroonluchters. Babet kon nog net iets zien van de kamers aan de zijkant – links een bibliotheek, rechts een statige zitkamer – toen er een grote vrouw op ze kwam afgestoven. ‘Daar is Alina al,’ zei oom Simeon. ‘Zeg, misschien had ik jullie toch eventjes van tevoren moeten waarschuwen.’

Alina Bakker, de huishoudster van oom Simeon, was lang en mager, ze had hele grote handen en voeten, een langgerekt gezicht met een prominente neus, en donker haar dat in een strak knotje op haar achterhoofd zat. En ze was luid!

Hoofdstuk 2

Het huis op de dijk

Met zijn drieën wandelden ze langs de haven richting de dijk, waar het huis van oom Simeon op stond.

‘Kijk, dat is het,’ zei haar vader toen ze er bijna waren. Hij wees naar de achterkant van een oud, statig pand, dat half verscholen lag achter bomen en hoge struiken en een muur.

‘Niet het kleinere huis op de hoek, maar de grote ernaast,’ verduidelijkte oom Simeon.

‘Oh, wauw,’ zei Babet. ‘Het is echt enorm! Woon jij daar helemaal alleen, oom Simeon? Wat wordt mijn slaapkamer? En die van papa?’

‘Ha! Ja, het is behoorlijk groot, maar dat went wel, hoor,’ antwoordde haar oom lachend. ‘En ja, ik woonde daar helemaal alleen, maar nu jullie er zijn gelukkig niet meer. Jij slaapt op de eerste verdieping. Zie je die ramen daar rechts? Jouw papa doen we in het verlengde aan de voorkant, dan zitten jullie dicht bij elkaar.’

Babet kon niet meer wachten en rende alvast voor de mannen uit de brede dijk op.

Het roze bakstenen huis was van de voorkant gezien nog groter dan ze eerst had gedacht. In het midden leidde een stenen trap naar een hoge, donkergroene dubbele voordeur met een sierlijk bovenraam. Naast de voordeur zat aan beide kanten een heel groot raam, verdeeld in meerdere ruiten, zoals gebruikelijk was bij oudere huizen. In de verdieping

‘Zoouooo, daar zul je ze hebben. Kennen we eindelijk kennismaken!’ riep Alina enthousiast. Ze schudde hen stevig de handen en ratelde door. ‘Hallo, hallo, wat fijn dat jullie er zijn! We hebben er erg naar uitgekeken, hoor. Meneer Simeon helemaal! Eindelijk weer eens wat jonge mensen in het grote huis, hè. Dan is de arme, ouwe man eindelijk niet meer zo alleen als ik er niet ben.’

‘Ahum, deze ouwe man zal jullie even voorstellen,’ onderbrak oom Simeon haar gemoedelijk. ‘Mevrouw Alina Bakker is mijn huishoudster en kokkin, en een hele goeie! Alina, dit zijn mijn neef Hendrik Hendriks en zijn dochter Babet.’

‘Hallo, hallo!’ zei ze nogmaals luidkeels. ‘Kijk eens aan. Nou zeg, meneer Hendrik, bij u zie ik wel wat van een familiegelekenis, hoor. Ook met die bril en zo. Behalve de uitgedunde haardos dan, haha. Dat doet uw oom beter.’

‘Uhm...’ zei Babets vader, terwijl hij even zelfbewust over zijn kalende hoofd streek. Zijn haar was namelijk al op jonge leeftijd gaan uitvallen, en daar was hij lichtelijk door getraumatiseerd. Hendrik liet het ter vervanging aan de onderkant wat langer groeien, met een grote snor erbij. Maar hij had het er liever niet over.

‘En deze kleine meid is dus Babet?’ zei Alina, nu Babet uitgebreid van top tot teen bekijkend. ‘Nôh hé, wat een beeldschoon kind. Zo met die mooie, lange bruine haren en die blauwe ogen!’

Hendriks mening over Alina verbeterde weer wat na de complimenten over zijn dochter, en hij knikte goedkeurend. ‘Ja, hè. Ze lijkt ontzettend op haar moeder,’ zei hij.

‘Aha, dat verklaart dat mooie snuitje dan. Ik vroeg me al af hoe ze daaraan kwam, als ik u nou zo zie,’ ging Alina onverstoorbaar door. ‘Wel erg aan de kleine kant voor de

leeftijd, hoor. Hoe oud was het ook weer, 10 jaar? We zullen er maar eens flink wat eten in stoppen. Dan gaat dat scharminkelige er vanzelf wel af, dènk?’

Hendrik, die er wat verstoord bij stond te kijken na deze waterval van lichte beledigingen, werd gered door zijn oom.

‘Beste Alina, als ik ze nou eerst even kort rondleid door het huis. Babet heeft het nog nooit gezien en Hendrik is hier ook al tijden niet meer geweest. Dan gaan we daarna aan de koffie met taart. Ik zag dat je weer iets lekkers had gebakken.’

‘Gewoon een chocoladetaart hoor, niets bijzonders,’ riep ze snel. ‘Als u de rondleiding doet, dan begin ik ook alvast met het avondeten. Want na zo’n lange reis wil je natuurlijk op tijd kennen eten. Laat maar weten al heb u ergens hulp bij nodig. Tot zo dan!’ Al pratend liep Alina richting het einde van de gang, waar ze de trap naar beneden nam.

‘Je moet even aan het volume en het taalgebruik wennen,’ grinnikte oom Simeon, ‘maar ze is echt een geweldige kokkin en huishoudster. Ze verzet het werk van wel drie mensen en is erg zorgzaam. Dat horkerige gedrag neem ik er graag bij. Ze beledigt ook op geweldige wijze hele vervelende mensen, die ik voor de lol wel eens op haar afstuur, hahaha.’

Babet en Hendrik keken elkaar aan en barstten toen in lachen uit. Daarna liet de arme, ouwe man zoals beloofd zijn kalende neef en het kleine scharminkeltje de rest van het huis zien.

Dat het groots was mag intussen duidelijk zijn. Het pand was van onder tot boven ingericht in de stijl van vroeger, met veel antiek en ouderwetse schilderijen. In alle kamers lagen klassieke tapijten op de houten vloer en zat een marmeren open haard tegen de muur. Het rook er overal naar warm,

oud hout en meubelwas, en ondanks het formaat en de statigheid hing er toch een fijne sfeer.

De bibliotheek aan de voorkant van het huis, met allemaal propvolle boekenkasten, was oorspronkelijk de grote eetkamer geweest. De lange ovale eettafel stond er nog in, nu bijna compleet verstopt onder een wirwar van papieren, oude boeken en plattegronden.

‘Tja, dat is nieuw sinds jij hier voor het laatst bent geweest,’ zei oom Simeon tegen Babets vader. ‘Ik had meer ruimte nodig en heb deze kamer nu ingericht als bibliotheek en werkkamer. Voor mijn onderzoek en als ik schrijf en zo. Normaal is het natuurlijk niet zo’n bende. Maar ik ben nu op zoek naar belangrijke informatie over een, euh, een bepaald onderwerp, en dat wil niet zo vlotten. Daar kan ik je hulp goed bij gebruiken, Hendrik.’

Babets vader knikte instemmend en voelde zijn handen jeuken bij de aanblik van de papieren janboel. Naast het opsporen van verloren informatie in archieven, schiep hij ook erg graag orde in chaos. En de uitdaging was hier behoorlijk, zo te zien.

De kamer aan de overkant van de bibliotheek bleek de grote salon te zijn: een formele ruimte met donkerblauw behang en een witte, marmeren open haard met daarboven een hele hoge spiegel. Overal hingen oude schilderijen in zware, gouden lijsten. Antieke sofa’s en stoelen waren verspreid door de hele salon, en achterin stond een zwarte vleugelpiano. Net een museum, dacht Babet onder de indruk.

‘Toen ik het pand kocht heb ik alles opgeknapt in de oude stijl,’ vertelde oom Simeon aan haar. ‘Afin, in deze salon zit ik niet veel meer. Vroeger wel, toen ik nog meer bezoek kreeg. Weet je nog, Hendrik? Maar nu is de kamer hierachter de plek waar ik het meeste zit, als ik niet aan het werk ben.’

In deze zonnige kamer aan de achterkant van het huis keek Babet blij rond. Dit voelde tenminste als een echte woonkamer, al was het dan wel een hele sjieke. De hoge tuindeuren stonden open naar buiten en witte vitrage wapperde zachtjes in de wind. De muren waren beschilderd met taferelen uit een tropisch land. Voor de open ramen stond een ronde eettafel met stoelen, en aan de andere kant van de kamer was een zithoek gemaakt. Een gezellige sofa stond naast een grote leren stoel, waaraan je zo zag dat oom Simeon daar altijd in zat, en tot groot plezier van Babet bevond zich in de hoekkast een tv. Een kleuren-tv nog wel, bleek later.

‘Ach ja, dat gezeur over de slechte invloed van televisies,’ zei oom Simeon. ‘Je moet wel met je tijd meegaan, nietwaar? Oh, en Hendrik, aan de overkant is het oude kantoor dat ik bijna nooit meer gebruik sinds ik naar de bibliotheek ben verhuisd. Wil jij die als werkkamer in gebruik nemen?’

Dit kantoor bleek een serieuze ruimte te zijn, met allemaal donkerhouten kasten met glazen deuren. Voor het raam stond een gigantisch bureau, dat haar vader natuurlijk gelijk moest uittesten. ‘Staat je goed, jongen,’ vond oom Simeon.

‘Nu alleen nog een dikke sigaar erbij!’ zei Hendrik lachend, terwijl hij een rondje draaide op de bureaustoel.

Vervolgens gingen ze naar boven om de slaapkamers te bekijken. Via een brede trap kwamen ze uit op de eerste verdieping, waar de gang net als beneden ook helemaal van voor naar achteren door liep. Aan het begin van deze gang deed oom Simeon een deur open. ‘Kijk Babet, het leek Alina en mij het leukste als jij hier komt te slapen,’ zei hij. ‘De kamer heeft zicht op de tuin en we hebben de boel even opgeknapt voor je.’

Babet liep achter oom Simeon de kamer in en keek haar ogen uit. Op de oude boerderij had ze in een kleine bedstee geslapen, in een wat donkere kamer. Dat was wel heel knus geweest, maar wat ze nu kreeg was een soort droomkamer. Met een hemelbed erin nota bene! Het bed was bekleed met blauw-witte stof, dat ook als behang aan de muur zat. Tegen de muur stond een gigantische garderobekast waar je een heel gezin in kon verstoppen, naast het raam zag ze een goed gevulde boekenkast en aan de andere kant stond een ouderwetse secretaire, hopelijk vol met geheime laatjes. Ze had haar eigen marmeren open haard en er lagen kleurige tapijten op de houten vloer, net als beneden. Babet werd er stil van.

‘Maar als je graag wat van je oude spullen in je kamer wilt hebben, dan moet je het zeggen, hoor,’ zei oom Simeon snel. ‘De meubels van de boerderij laten we eerst even opslaan, voordat je vader besluit wat ermee gaat gebeuren. De meeste kleine spullen en kleding heeft Alina alvast voor je uitgepakt. De rest zit nog in wat dozen in de kast, geloof ik.’

Babet keek rond in de zonnige kamer. Ze zag haar boeken in de boekenkast staan, op het bed zaten twee van haar poppen, en op het nachtkastje stond de ingelijste foto van haar moeder die ze eerder ook in haar slaapkamer had staan.

‘Oom Simeon, het is echt prachtig!’ zei Babet, terwijl ze hem om zijn middel omhelsde.

Oom Simeon haalde opgelucht adem. Het inrichten van een meisjeskamer was nog best moeilijk geweest. Gelukkig wilde Alina hem graag helpen en die had zich uitgeleefd. ‘Mooi zo,’ zei hij. ‘De kamer van je vader ligt aan de andere kant van deze muur. Dus hij is ’s nachts dichtbij. Hier direct aan de overkant van de gang is de badkamer, met daarnaast

De rest van de kelder was opgedeeld in een paar grote, lege ruimtes, met hier en daar nog wat oude spullen erin, te groot om naar zolder te doen: een enorme wastobbe, houten vaten en zelfs een smal ijzeren bed.

‘Tja, we hebben geen knechten meer, hè. Die sliepen hier vroeger beneden,’ legde oom Simeon uit. ‘En met zoveel minder mensen in huis dan voorheen, is er ook veel minder voorraad nodig. Dus we hebben nu een hoop ruimte over.’

De kleine, lege wijnkelder, die nodig moest worden aangevuld, deed beide mannen fronsen. ‘Daar moeten we maar snel iets aan doen, Hendrik,’ zei oom Simeon serieus.

De stenen trap tegenover de keuken bleek naar boven en naar buiten te leiden, de tuin in. Maar voordat ze naar boven konden lopen, riep Alina ze terug de keuken in voor ‘een lekker bakkie met taart erbij’. Iedereen wilde het liefst buiten zitten met het mooie weer, dus werden de koffie- en theespullen de tuin in gedragen. Daar verbleven ze de rest van de middag.

In haar eentje onderzocht Babet de diepe achtertuin. Het stenen terras waar de tuinstoelen en de parasol op stonden, lag direct tegen het huis aan. Voorbij dit terras stonden lage, groene heggen in een strak patroon geordend, met rozen erin en grintpaden eromheen. In het midden hiervan stond een zonnewijzer in de vorm van een stenen bol. Na een stuk groen gras stonden er nog wat planten en struiken, met helemaal achterin een appelboom in de ene hoek en een perenboom in de andere hoek. De grote struiken langs de hoge tuilmuren boden veel goede verstopplaatsen, bedacht Babet. Ze voorzag uren speelplezier in de tuin.

Alina keek intussen met goedkeuring door het keukenraam naar de nieuwkomers, en met name naar Babet. Ze had zelf drie volwassen zonen, van wie ze heel veel hield en op

nog een logeerkamer. Mijn kamer is de andere slaapkamer aan de voorkant.'

In de badkamer bleek, naast een douche, ook een bad op pootjes aanwezig te zijn. Die ging Babet zo spoedig mogelijk uittesten, besloot ze. Want op de boerderij hadden ze geen bad gehad, dus dit was feest! De beide slaapkamers aan de voorkant waren zoals verwacht erg groot, voorzien van de intussen standaard marmeren haard, de tapijten, antieke bedden en het stoffen behang. Oom Simeon bleek ook in een hemelbed te slapen, net als Babet, maar haar vader gelukkig niet, want dat zou hem toch wat te ver gegaan zijn als gewone man.

'Pffft,' pufte oom Simeon, 'ik ben ook heel gewoon gebleven, hoor. Kom, de zolder doen we een andere keer wel. Het is tijd voor koffie, vind ik.'

De keuken, het domein van Alina Bakker, lag in de kelder en was bereikbaar via een trap naar beneden, achter in de hal. De keuken was weliswaar half verzonken in de grond, maar de ramen keken uit op de tuin, en ook hier stroomde het zonlicht naar binnen. Een grote, houten tafel met stoelen eromheen stond in het midden van de keuken. Een enorm zwart, gietijzeren gevaarte deed dienst als fornuis en oven. Overal hingen kook- en bakspullen, een servieskast stond volgeladen tegen de muur, en de voorraadkast lag goed gevuld om de hoek. Er was altijd iets lekkers te halen in de keuken, zou Babet al snel ontdekken. De jongste zoon van Alina was een jaar geleden als laatste uit huis gegaan, en sindsdien leefde zij haar kookkunsten meer en meer uit op oom Simeon. Die was dit toch wel gaan merken zo rond zijn middel. Hij had er nieuwe broeken van moeten kopen!